

den, man faar af Udlaanet, kan dette aabenbart ikke tælles med med det fulde Beløb; den Sag er indlysende. Dersom jeg maa laane til 4 pCt. for atter at udlaane til 3 pCt., kan jeg ikke sige, at jeg har min Formue i Behold. — Der er ganske vist en Post endnu, som er opført paa § 27 som Formueforøgelse, og det kan jo ikke nægtes, at det er en virkelig Formueforøgelse, naar man betaler sin Gæld. Men i dette Tilfælde er det en tvungen Afbetaling af Gælden, som udredes ved at stifte ny Gæld. Jeg maa fastholde, at paa et ordentligt Budget, der kan kan siges omtrent at balancere, maa Statsgældens tvungne Afbetaling tælles med som en løbende ordinær Udgift, og den skal ikke dækkes ved ny Stiftelse af Gæld, for saa bliver det hele fuldstændig meningsløst.

Jeg ser altsaa ikke rettere end, at dette Finanslovsforslag viser, hvor sørgelig vor finansielle Stilling egentlig er. Thi naar man paa den Maade for at afholde, hvad man eller i alt Fald den højtærede Finansminister anser for at være et Udgiftsbudget, hvor Sparsommelighedsaand gør sig gældende, i den Grad maa forbruge af Kapitalen eller dække med Laan, saa siger jeg, at det viser en sørgelig finansiell Tilstand. Det tror jeg er uimodsigeligt. Men værre bliver det naturligvis, naar man kaster Blikket længere frem i Tiden, blot til det kommende Finansaar, thi de foreliggende Forslag om Lovforandringer ville jo koste mange Millioner, og af samtidige Forslag er der kun et Par: Takstforhøjelsen ved Jernbanen f. Eks., som i Virkeligheden vil give noget Overskud, eller som kan haabes at give nogen forøget Statsindtægt. Andre Love, som den om Afløsning af Tienden, der vil koste 1½ Million om Aaret, og Loven om Retsreformen og flere andre, ville koste mange Millioner. Jeg ser ikke rettere end, at man ved Behandlingen af disse Lovforslag nødvendigvis, maa opstille det Spørgsmaal: Hvor skulle Pengene komme fra? Det er et Moment af den Vigtighed, at det forekommer mig uforsvarligt over for Efterslægten nu at vedtage Reforme, de være nok saa gode, som ikke kunne dækkes uden at forøge Statsgælden ved Laan. Jeg mener, det er fuldt berettiget at forlange en Redegørelse for, hvor Pengene skulle komme fra, naar man forelægger Love, som koste mange Millioner at gennemføre. Det viser sig jo endog, at de betydelige Skattelove, der foreligge i Aar, i Virkeligheden kun forøge Udgifterne, forringe Balancen i Stedet for

at forbedre den. Ganske vist give de to Love, Lovene om Formue- og Indkomstskatten og om Ejendomsskyld, 1 Million i Overskud, men ved Siden af dem og Haand i Haand med dem gaar denne Lov om Uddeling til Kommunerne med 2½ Million, og jeg gad nok spørge, om ikke denne sidste Lov staaar i en saa nøje Forbindelse med de to andre, at ingen vil tænke paa at gennemføre dem uden at tage den med. Resultatet af disse tre finansielle Love bliver altsaa en aarlig Tilbagegang af 1½ Mill. Kr.; det er sikkert, der er ingen Spørgsmaal om den Sag. — Ganske vist kunde man berolige sig, hvis den høje Regering, i Stedet for samtidig med, at den foreslaar betydelig forøgede Statsudgifter til Gennemførelse af Reforme, at oplyse, hvor Pengene skulle komme fra, kunde oplyse, hvor der kunde spares tilsvarende Beløb. Det er jo kun for ikke at blive attraperet i noget, der ikke er fuldstændigt logisk, at jeg siger dette, thi jeg tvivler meget om, at den højtærede Regering vil være i Stand til at paavise Beparelser paa Budgettet til Dækning af de Millioner, jeg nævnte. — Vil man have Reforme, da maa man ogsaa skaffe Pengene. Overlade til Efterkommerne at bære Udgifterne dertil gennem en stadig forøget Statsgæld, det anser jeg for mit Vedkommende for at være uforsvarligt. Dersom vi hvert andet eller tredje Aar skulle optage Millioner ny Statsgæld, er Følgen ikke alene den, at vi forøge vore ordinære Udgifter — vi se jo, at det sidste Statslaan nu her koster os godt en Million til Forrentning — men vi lægge tillige en Byrde over paa Efterkommerne, som vi ikke have Ret til at paalægge dem. Have vi ikke Raad til at betale det fornødne til Forbedringen, maa vi finde os i fremdeles at undvære den. Det er en god gammel Regel at sætte Tæring efter Næring og en meget slet Regel at lade Tæringen overskride Næringen ved stadig Forøgelse af sin Gæld. Det er det, jeg advarer imod, og jeg gentager, hvad jeg sagde ved Behandlingen af Tiendeloven, at det forekommer mig, at Rigsdagen er berettiget til at faa Klarhed om, hvor Pengene skulle komme fra. Det er bag efter, naar disse stedsevarende eller i Menneskealdre varende Reformlove ere vedtagne, saa at komme og sige: Nu have vi ingen Penge. Jeg tror, det er et fuldstændig berettiget Krav, at man samtidig med, at man forøger de aarlige Udgifter i den Grad, gør sig Rede for, hvorledes Pengene skulle tilvejebringes. — En anden